វគ្គ V

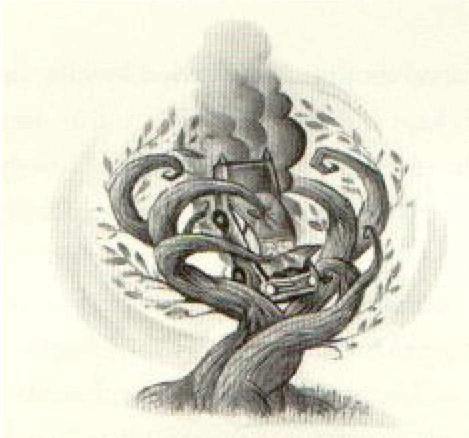

ដើមឈើ ទុំមតឹង វីឡូ

ចុងបញ្ចប់នៃវិស្សមកាលរដូវក្ដៅបានមកដល់ឆាប់ពេកហើយសំរាប់ហេរី។ វាបានទន្ទឹងរង់ចាំដើម្បីទៅ សាលាហុកវ៉ាត វិញ មែន ប៉ុន្តែរយៈពេលប៉ុន្មានខែរបស់វានៅប៊្យូរ៉ូគឺជាពេលដ៏រីករាយបំផុតនៃជីវិតរបស់វា។ វាពិបាកក្នុងការមិនច្រណែននឹងរ៉ុនពេលវាបានគិតទៅដល់គ្រួសារឌើស្លី និងរបៀបនៃការស្វាគមន៍ដែលវាគិតថា នឹងកើតឡើងលើកក្រោយពេលវាត្រលប់ទៅនៅវិថីប្រាយវេដជ្រាយវិញ។

នៅល្ងាចចុងក្រោយរបស់ពួកគេ លោកស្រីវីស្លីបានប្រើសិល្ប៍ជប់ជាអាហារពេលល្ងាចដ៏អធិកអធមមួយដែលរួមមានទាំងរបស់ទាំងអស់ដែលហេរីចូលចិត្ត និងចុងក្រោយគឺនំប៉ីរស៊ីរ៉ូដែលធ្វើឲ្យស្រក់ទឹកមាត់មួយចាន។ ហ្វ្រេដ និងចចបានបញ្ចប់នៅពេលល្ងាចនោះដោយការបង្ហាញកាំជ្រួចហ្វីលីបាសទ័រ។ ពួកគេតុបតែងផ្ទះបាយដោយផ្កាយពណ៌ក្រហម និងខៀវ ដោយលោតចុះឡើងពីលើពិតានទៅជញ្ជាំង យ៉ាងហោចណាស់អស់មួយម៉ោងកន្លះ។ ក្រោយមក ដល់ពេលផឹកទឹកសូកូឡាក្ដៅមួយពែងធំចុងក្រោយហើយចូលគេង។

វាចំនាយពេលយូរដើម្បីចាប់ផ្ដើមចូលដល់ព្រឹកបន្ទាប់។ ពួកគេបានក្រោកនៅពេលព្រះអាទិត្យរះ ប៉ុន្តែមិនដឹងជាយ៉ាងម៉េចទេ ពួកគេហាក់ដូចជានៅមានកិច្ចការច្រើនត្រូវធ្វើទៀត។ អ្នកស្រីវីស្លីបានស្ទុះទៅរកស្រោមជើង និងស្លាបប៉ាកាដែលបានត្រៀមទុកទាំងអារម្មណ៍មិនល្អ ពួកគេបានរត់ប៉ះគ្នានៅលើជណ្ដើរ ទាំងមានសម្លៀកបំពាក់មិនទាន់ត្រឹមត្រូវ និងនំប៉័ងអាំងបន្តិចនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ហើយលោកវីស្លីស្ទើរតែបាក់ក ដោយដួលលើមាន់វង្វេងផ្លូវមួយក្បាល ពេលគាត់ដើរកាត់ទីធ្លាយួរវ៉ាលីសរបស់ជីននីទៅដាក់ឡាន។

ហេរីមិនយល់សោះថាតើមនុស្សប្រាំបីនាក់ វ៉ាលីសប្រាំមួយធំៗ ទីទុយពីរក្បាល និងសត្វកណ្ដុរមួយក្បាលអាចនឹងសមល្មមចូលទៅក្នុងឡាន ហ្វត អ៊ែងគ្លៀ បានយ៉ាងដូចម្ដេចនោះទេ។ ពិតណាស់ វាបានប៉ាន់ស្មានដោយមិនគិតទាំងរបស់របរពិសេសជាច្រើនទៀតដែលលោកវីស្លីបានបន្ថែមទៀតនោះទេ។

- កុំនិយាយប្រាប់មូលីអី- គាត់ខ្សឹបដាក់ហេរី ពេលបើកឃ្លុបឡានខាងក្រោយ ហើយបង្ហាញថាតើឡានត្រូវបានពង្រីកដោយប្រើវេទមន្តតាមរបៀបណា ដើម្បីឲ្យវ៉ាលីសទាំងនោះអាចដាក់បានយ៉ាងស្រួល។

ចុងក្រោយពួកគេទាំងអស់បានស្ថិតនៅក្នុងឡាន លោកស្រីវីស្លីមើលទៅកៅអីខាងក្រោយ ដែលហេរី រ៉ុន ហ្វ្រេដ ចច និង ពឿរស៊ីទាំងអស់គ្នាកំពុងអង្គុយយ៉ាងស្រួលបន្តបន្ទាប់គ្នា ហើយគាត់និយាយថាៈ

- ពួកលោកិយពិតជាដឹងរឿងច្រើនជាងការដែលពួកយើងសរសើរទៅទៀត មែនទេ?- គាត់ និងជីននីចូលទៅអង្គុយនៅកៅអីមុខដែលត្រូវបានទាញ ដែលវាមើលទៅដូចជាកៅអីអង្គុយនៅសួនច្បារអញ្ចឹង។ - ខ្ញុំចង់មានន័យថា ឯងមិនដឹងទេថា វាគឺធំទូលាយពេលមើលពីខាងក្រៅ មែនទេ?

លោកវីស្លីបញ្ឆេះម៉ាស៊ីន ហើយពួកគេបានធ្វើដំណើរយឺតៗចេញពីទីធ្លា ហេរីងាកក្រោយបែរទៅមើលផ្ទះនោះជាលើកចុងក្រោយ។ វាគ្រាន់តែគិតថា វាអាចមកមើលផ្ទះនោះបានម្តងទៀតពេលពួកគេត្រូវបកមកវិញៈ ចចបានភ្លេចប្រអប់កាំជ្រួចហ្វីលីបាសទ័ររបស់វា។ ប្រាំនាទីក្រោយមក ពួកគេត្រូវឈប់ឡាននៅលើទីធ្លាផ្ទះម្តងទៀត ដើម្បីអោយចចរត់ចូលទៅយកអំបោសហោះរបស់វា។ ពួកគេធ្វើដំណើរជិតទៅផ្លូវថ្នល់ទៅហើយ ពេលជីននីស្រែកយ៉ាងខ្លាំងថា នាងបានភ្លេចសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់នាង។ ត្រឹមពេលដែលនាងតោងចូលក្នុងឡានវិញ ពួកគេកំពុងយឺតពេលច្រើនណាស់ ហើយកំហឹងក៏កាន់តែខ្លាំងឡើងៗដែរ។

លោកវីស្លីមើលទៅនាឡិកាដៃរបស់គាត់ ហើយមើលទៅប្រពន្ធរបស់គាត់។

- មូលី អូនសំឡាញ់...

- ទេ អស់សឺ។

- គ្មាននរណាម្នាក់អាចឃើញទេ។ គ្រាប់ចុចតូចមួយនៅទីនេះ គឺជាឧបករណ៍បំបាំងកាយមួយដែលបងបានដាក់...នោះវានឹងនាំយើងឡើងទៅលើអាកាស...បន្ទាប់មក ពួកយើងនឹងហោះលើពពក។ ពួកយើងនឹងទៅដល់ទីនោះក្នុងពេលដប់នាទី ហើយគ្មានមធ្យោបាយណាដែលឆ្លាតជាងនេះទៀតទេ...

- អូនថាទេគឺទេហើយ អស់សឺ មិនត្រូវប្រើវេទមន្តទាំងកណ្តាលថ្ងៃត្រង់អញ្ចឹងនោះទេ។

ពួកគេបានទៅស្ថានីយ៍ ឃីញក្រុស នៅម៉ោងដប់សែសិបប្រាំនាទី។ លោកវីស្លីរត់ឆ្លងផ្លូវយ៉ាងលឿនដើម្បីទៅយករទេះរុញសំរាប់ដាក់វ៉ាលីសរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេទាំងអស់គ្នាបានប្រញាប់ចូលក្នុងស្ថានីយ៍នោះ។

ហេរីបានជិះរថភ្លើងល្បឿនលឿនរបស់សាលាហុកវ៉ាតកាលពីឆ្នាំមុន។ មានភាពញ៉េរញ៉ៃបន្តិចដើម្បីចូលទៅច្រកផ្លូវប្រាំបួនបីភាគបួន ដែលមិនអាចមើលឃើញដោយភ្នែកពួកលោកិយបានទេ។ អ្វីដែលអ្នកត្រូវធ្វើគឺដើរបុករបាំងដ៏រឹងមាំដែលចែករវាងច្រកផ្លូវលេខប្រាំបួននិងលេខដប់។ វាមិនធ្វើឲ្យឈឺអ្វីទេ ប៉ុន្តែត្រូវធ្វើវាដោយប្រុងប្រយ័ត្នទើបគ្មានពួកលោកិយណាម្នាក់អាចកត់សំគាល់បានពេលអ្នកកំពុងរលាយបាត់ខ្លួន។

- ពឿរស៊ីទៅមុនគេ- អ្នកស្រីវីស្លីនិយាយ គាត់មើលទាំងមិនស្រួលចិត្តទៅនាឡិកានៅខាងលើដែលបង្ហាញថាពួកគេមានពេលត្រឹមតែប្រាំនាទីប៉ុណ្ណោះដើម្បីរត់ចូលដូចធម្មតាតាមរបាំងនោះ។

ពឿរស៊ីបានបោះជំហានយ៉ាងស្វាហាប់សំដៅទៅមុខ ហើយក៏រលាយបាត់ទៅ។ លោកវីស្លីទៅបន្ទាប់ ហ្វ្រេដ និងចចទៅតាមក្រោយ។

- ខ្ញុំនឹងនាំជីននីទៅ ហើយឯងទាំងពីរចូលទៅភ្លាមបន្ទាប់ពីពួកយើង- លោកស្រីវីស្លីប្រាប់ហេរី និងរ៉ុន រួចកញ្ចាក់ដៃជីននីហើយចូលទៅ។ តែមួយប៉ប្រិចភ្នែកពួកគេក៏ទៅបាត់។

- តោះទៅជាមួយគ្នា យើងមានពេលតែមួយនាទីប៉ុណ្ណោះ- រ៉ុននិយាយទៅហេរី។

ហេរីប្រាកដថាទ្រុងរបស់ហ៊ីដវីកត្រូវបានសៀតចូលទៅលើវ៉ាលីសរបស់វាដោយសុវត្ថិភាព ហើយវាបានរុញរទេះរបស់វាឲ្យចំមុខរបាំងនោះ។ វាមានទំនុកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង នេះគឺមិនមែនស្ទើរតែមិនមានសុវត្ថិភាពដូចការប្រើម្សៅភ្លូនោះទេ។ ពួកគេទាំងពីរបានបង្អោនខ្លួនឲ្យទាបជាងដងរទេះរុញរបស់ពួកគេ ហើយដើរយ៉ាងជឿជាក់សំដៅទៅរបាំងនោះដោយបង្កើនល្បឿនព្រមគ្នា។ សល់តែពីរបីជំហានទៀតពីរបាំង ពួកគេបានរត់បុកចូលទៅ ហើយ...

ផាំង

រទេះរុញទាំងពីរបានបុករបាំងនោះ ហើយបានខ្ទាតមកវិញ។ វ៉ាលីសរបស់រ៉ុនជ្រុះធ្លាក់មកឮយ៉ាងខ្លាំង ហេរីបានបុកដួលត្រូវជើង ហើយទ្រុងរបស់ហ៊ីដវីកបានខ្ទាតទៅលើកំរាលឥដ្ឋដ៏ភ្លឺរលោងរួចវាបានរមៀលទៅឆ្ងាយ វាស្រែកយ៉ាងឮដោយកំហឹង។ មនុស្សម្នាដែលនៅជុំវិញពួកគេបានសម្លឹងមើល ហើយសន្តិសុខម្នាក់នៅក្បែរនោះបានស្រែកៈ

- តើពួកឯងកំពុងធ្វើស្អីឆ្កួតៗហ្នឹង?

- ទប់រទេះមិនជាប់- ហេរីនិយាយទាំងដង្ហក់។ វាអោបឆ្អឹងជំនីររបស់វាពេលក្រោកឡើង។ រ៉ុនរត់ទៅរើសយកហ៊ីដវីក បង្កើតនូវទស្សនីយភាពមួយបង្កឲ្យមានការខ្សឹបខ្សៀវគ្នាពីសំនាក់មហាជនទាក់ទងនឹងភាពឃោរឃៅចំពោះសត្វ។

- ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនអាចឆ្លងកាត់បាន?- ហេរីនិយាយតិចៗទៅរ៉ុន។

- ខ្ញុំមិនដឹងទេ...

រ៉ុនបានក្រឡេកមើលជុំវិញទាំងកំហឹង។ មនុស្សដែលចង់ដឹងរឿងដប់ពីរនាក់នៅតែមើលពួកគេ។

- ពួកយើងនឹងខករថភ្លើងហើយ- រ៉ុនខ្សឹប។ - ខ្ញុំមិនយល់ទេថាហេតុអ្វីបានជាច្រកចូលត្រូវបានបិទដោយឯងៗដូច្នេះ...

ហេរីមើលទៅនាឡិកាយក្សជាមួយនឹងអារម្មណ៍មិនស្រួលក្នុងក្រពះរបស់វា។ ដប់វិនាទី...ប្រាំបួនវិនាទី...

វាបានរុញរទេះរបស់វាទៅមុខដោយប្រុងប្រយ័ត្ន រហូតទាល់តែទៅដល់ទល់នឹងរបាំងនោះ ហើយរុញយ៉ាងខ្លាំងអស់ពីលទ្ធភាពរបស់វា។ លោហៈនោះនៅតែរឹងមាំដដែល។

បីវិនាទី...ពីរវិនាទី...មួយវិនាទី...

- វាហួសពេលហើយ- រ៉ុននិយាយដោយសម្លេងតក់ស្លុត។ - រថភ្លើងបានចេញហើយ។ តើធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅបើប៉ានិងម៉ាក់មិនអាចត្រលប់មករកពួកយើងវិញនោះ? តើឯងមានលុយពួកលោកិយខ្លះទេ?

ហេរីសើចទាំងអស់កម្លាំង។ - គ្រួសារឌើស្លីមិនបានឲ្យលុយខ្ញុំដាក់ហោប៉ៅអស់ប្រាំមួយឆ្នាំមកហើយ។

រ៉ុនផ្អឹបត្រចៀកវាទៅនឹងរបាំងត្រជាក់នោះ។

- មិនអាចឮអ្វីសោះ- វានិយាយទាំងព្រួយបារម្ភ។ - តើពួកយើងគិតធ្វើអ្វីទៅ? ខ្ញុំមិនដឹងថាតើវានឹងចំនាយពេលយូរប៉ុណ្ណាដើម្បីឲ្យម៉ាក់ និងប៉ាត្រលប់មករកពួកយើងវិញនោះទេ។

ពួកគេក្រឡេកមើលជុំវិញ។ មនុស្សម្នានៅតែមើលពួកវា ជាពិសេសក៏ព្រោះតែហ៊ីដវីកបន្តបន្លឺសម្លេងងឺតៗ។

- ខ្ញុំគិតថាពួកយើងគួរតែទៅចាំជិះឡានវិញល្អជាង- ហេរីនិយាយ។ - ពួកយើងកំពុងទាក់ទាញការចាប់អារម្មណ៍ច្រើនពេកហើយ...

- ហេរី!- រ៉ុននិយាយ ភ្នែករបស់វាបង្ហាញភាពរីករាយ។ - ឡាននោះ!

- វាយ៉ាងម៉េច?

- ពួកយើងអាចជិះឡានហោះទៅសាលាហុកវ៉ាតបានណា!

- ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថា...

- ពួកយើងអស់ផ្លូវហើយ មែនទេ? ហើយពួកយើងត្រូវការទៅដល់សាលារៀន មែនទេ? ហើយប្រសិនបើវាគឺជារឿងបន្ទាន់មួយពិតមែននោះ ក៏វេទគូក្រោមអាយុត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យប្រើវេទមន្តបានដែរ មាត្រាទីដប់ប្រាំបួន ក្នុងលក្ខខណ្ឌហាមឃាត់ឡប់ៗស្អីគេនោះ...

ហេរីកំពុងតែមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចក៏ប្រែជារីករាយវិញភ្លាមៗ។

- តើឯងអាចបង្ហោះឡាននោះបានទេ?

- គ្មានបញ្ហាទេ- រ៉ុននិយាយ បង្វិលរទេះរបស់វាបែរទៅច្រកចេញវិញ។ - ឆាប់ឡើង តោះយើងទៅ! ប្រសិនបើយើងប្រញាប់ទៅ យើងអាចនឹងទៅតាមទាន់រថភ្លើងល្បឿនរបស់សាលាហុកវ៉ាត។

រួចហើយពួកគេក៏ដើរដោយរឹងប៉ឹងកាត់ហ្វូងពួកលោកិយដែលចង់ដឹងរឿងទាំងនោះ ចេញពីស្ថានីយ៍ ហើយត្រលប់ទៅតាមផ្លូវម្ខាងទៀតដែលឡាន ហ្វត អ៊ែងគ្លៀ ចាស់ត្រូវបានយកទៅចត។

រ៉ុនបានបើកសោឃ្លុបដាក់ឥវ៉ាន់ដ៏ធំជ្រៅ ដោយប្រើចង្កឹះវេទមន្តគោះពីលើ។ ពួកគេបានលើកវ៉ាលីសរបស់ពួកគេដាក់ចូលទៅក្នុង និងដាក់ហ៊ីដវីកនៅកន្លែងអង្គុយខាងក្រោយ ហើយពួកគេចូលទៅអង្គុយខាងមុខ។

- មើលទៅគ្មាននរណាម្នាក់កំពុងមើលមកទៀតទេ- រ៉ុននិយាយ វាបញ្ឆេះម៉ាស៊ីនដោយប្រើចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាគោះតិចៗម្តងទៀត។ ហេរីបានអើតក្បាលចេញក្រៅបង្អួចៈ ចរាចរណ៍កំពុងតែមមាញឹកនៅលើមហាវិថីខាងមុខនោះ ប៉ុន្តែពួកគេគ្មានជម្រើសទេ។

- តោះទៅ- វានិយាយ។

រ៉ុនបានចុចប៊ូតុងពណ៌ប្រាក់ដ៏តូចមួយនៅលើចង្កូត។ ផ្ទៃឡានក៏រលាយបាត់...ហើយពួកគេក៏អញ្ចឹងដែរ។ ហេរីមានអារម្មណ៍ថាកៅអីអង្គុយកំពុងញ័រនៅពីក្រោមវា វាឮសម្លេងម៉ាស៊ីន រួចវាដាក់ដៃលើជង្គង់ និងវ៉ែនតាលើច្រមុះ ប៉ុន្តែអ្វីដែលវាអាចមើលឃើញដោយបើកគ្រាប់ភ្នែកទាំងគូនោះគឺវាកំពុងអណ្តែតជើងផុតពីដីតាមផ្លូវកខ្វក់មួយពេញដោយឡានចត។

- តោះយើងទៅ- រ៉ុននិយាយនៅពីខាងស្តាំដៃរបស់វា។

នៅលើដី និងអគារកខ្វក់ទាំងនោះដែលនៅសងខាងផ្លូវបានឃ្លាតឆ្ងាយទៅៗ ចេញផុតពីចក្ខុនៅពេលឡានបានឡើងទៅលើ។ មួយភ្លែតក្រោយមក ទីក្រុងឡុងទាំងមូលបានគ្របដណ្តប់ដោយផ្សែង និងបញ្ចេញពន្លឺភ្លឺចិញ្ចាចនៅពីក្រោមពួកគេ។

ក្រោយមកមានសម្លេងផ្ទុះផស់ៗត្រូវនឹងឡាន ហេរី និងរ៉ុនក៏លេចខ្លួនឡើងវិញ។

- អុ អូ- រ៉ុននិយាយ។ វាចុចលើប៊ូតុងបំបាំងកាយយ៉ាងរហ័ស។ - វាមានបញ្ហាហើយ...

ពួកគេទាំងពីរបានចុចជាច្រើនដងលើវា។ ឡានបានបាត់រូបភ្លាមៗ។ ក្រោយមកវាបានបញ្ចេញភ្លើងភ្លឹបភ្លែតមកវិញម្តងទៀត។

- ចាំបន្តិចទៅ!- រ៉ុនបានស្រែក រួចវាបានយកជើងវារុញយ៉ាងខ្លាំងទៅលើឧបករណ៍បង្កើនល្បឿន។ ពួកគេធ្វើដំណើរបាញ់ឆ្ពោះទៅក្នុងពពកទាបៗមានរាងដូចរោមចៀម ហើយអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងប្រែជាស្រអាប់ និងមានអ័ព្ទច្រើន។

- ឥឡូវធ្វើយ៉ាងម៉េចទៀត?- ហេរីនិយាយ វាធ្វើភ្នែកព្រិចៗមើលទៅផ្ទាំងពពកដ៏ក្រាស់កំពុងគ្របដណ្តប់លើពួកគេគ្រប់កន្លែង។

- ពួកយើងត្រូវរករថភ្លើងឲ្យឃើញដើម្បីដឹងថាត្រូវទៅតាមទិសណា- រ៉ុននិយាយ។

- ចុះក្រោមវិញម្តងទៀត...លឿនឡើង...

ពួកគេបានធ្វើដំណើរចុះក្រោមពពក និងប្រែខ្លួនលើកន្លែងអង្គុយរបស់ពួកគេ រួចបើកភ្នែកព្រឹមៗមើលទៅខាងក្រោម...

- ខ្ញុំមើលឃើញវាហើយ!- ហេរីស្រែក។ - នៅខាងមុខនោះ...នៅទីនោះ!

រថភ្លើងល្បឿនលឿនរបស់សាលាហុកវ៉ាតកំពុងធ្វើដំណើរយ៉ាងលឿននៅពីក្រោមពួកគេ ហាក់ដូចជាពស់ពណ៌ក្រហមឆ្អិនឆ្អៅមួយ។

- តាមទិសខាងជើងច្បាស់ណាស់- រ៉ុននិយាយ។ វាពិនិត្យមើលត្រីវិស័យនៅលើចង្កូតឡាន។ - មែនហើយ ពួកយើងនឹងគ្រាន់តែត្រូវពិនិត្យមើលវារៀងរាល់មួយម៉ោងកន្លះ រឺច្រើនជាងនេះម្តង។ នៅឲ្យស្ងៀម...- រួចហើយពួកគេបានធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅកាត់តាមពពក។ មួយភ្លែតក្រោយមក ពួកគេបានចូលទៅក្នុងកន្លែងដែលមានពន្លឺព្រះអាទិត្យចែងចាំង។

វាគឺជាពិភពដ៏ខុសគ្នាមួយ។ កង់ឡានរអិលពីលើពពកទន់ៗដែលមានពន្លឺព្រិចៗ ផ្ទៃមេឃភ្លឺពណ៌ខៀវគ្មានទីបញ្ចប់ នៅពីក្រោមព្រះអាទិត្យដ៏ភ្លឺចិញ្ចាចចិញ្ចែង។

- អ្វីដែលយើងត្រូវតែបារម្ភនៅពេលឥឡូវនេះគឺយន្តហោះ- រ៉ុននិយាយ។

ពួកគេមើលមុខគ្នារួចចាប់ផ្តើមសើច អស់យ៉ាងយូរ ពួកគេនៅតែសើចមិនឈប់។

វាហាក់ដូចជាពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសុបិនដ៏អស្ចារ្យមួយ។ ហេរីគិតថានេះប្រាកដជាផ្លូវតែមួយគត់ដើម្បីធ្វើដំណើរៈ ដោយត្រូវឆ្លងកាត់គំនួច និងដុំពពកព្រិលតូចៗជាច្រើន នៅក្នុងឡានគ្របដណ្តប់ដោយពន្លឺព្រះអាទិត្យភ្លឺចែងចាំងដ៏សែនក្តៅ និងមានកញ្ចក់ស្ករសូកូឡាដ៏ធំមួយនៅក្នុងប្រអប់ដាក់ឥវ៉ាន់ខាងមុខ ហើយនិងការទន្ទឹងរង់ចាំមើលមុខច្រណែនរបស់ហ្វ្រេដ និងចច នៅពេលពួកគេបានចុះចតដោយស្រួលជាពិសេសនៅលើវាលស្មៅគ្មានចន្លោះនៅពីមុខប្រាសាទសាលាហុកវ៉ាត។

ពួកគេបានពិនិត្យតាមដានយ៉ាងជាប់លើរថភ្លើងនៅពេលពួកគេហោះគាន់តែឆ្ងាយទៅៗទៅទិសខាងជើង រាល់ការចុះក្រោមពពកម្តងៗ គឺបានបង្ហាញពួកគេនូវទេសភាពខុសៗគ្នា។ ទីក្រុងឡុងពេលនេះស្ថិតនៅខាងក្រោយឆ្ងាយពីពួកគេ ហើយត្រូវជំនួសទៅដោយវាលពណ៌បៃតងស្រស់ស្អាតវិញ ខ្លង់រាបពណ៌ស្វាយដ៏ធំល្វឹងល្វើយ មានភូមិដែលមានព្រះវិហារកាតូលិកតូចៗ និងទីក្រុងដ៏ធំមួយពេញដោយឡានដូចជាស្រមោចចំរុះពណ៌។

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អស់រយៈពេលជាច្រើនម៉ោងដែលគ្មានអ្វីរំភើបក្រោយមក ហេរីត្រូវតែទទួលស្គាល់ថាសំណើចខ្លះៗត្រូវបានបញ្ឈប់។ ស្ករសូកូឡាបានធ្វើឲ្យពួកគេស្រេកទឹកយ៉ាងខ្លាំង ហើយពួកគេគ្មានអ្វីផឹកនោះទេ។ វា និងរ៉ុនបានទាញយកអាវរងារបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែអាវយឺតរបស់ហេរីបានជាប់ស្អិតទៅនឹងខាងក្រោយកៅអីអង្គុយរបស់វា ហើយវ៉ែនតារបស់វានៅតែរអិលធ្លាក់មកចុងច្រមុះសុទ្ធតែញើសរបស់វា។ ឥឡូវនេះ ហេរីឈប់ចាប់អារម្មណ៍លើរូបរាងពពកដ៏អស្ចារ្យនោះទៀតហើយ វាកំពុងគិតយ៉ាង

យូរពីចម្ងាយឆ្ងាយនៃផ្លូវរថភ្លើងនៅខាងក្រោមដែលជាកន្លែងអ្នកអាចទិញទឹកផ្លែល្ពៅត្រជាក់ខ្លាំងពីរទេះរុញមួយ រុញដោយស្ត្រីវេទគូម្នាក់រាងធាត់បន្តិច។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនអាចចូលក្នុងតាមច្រកផ្លូវប្រាំបួនបីភាគបួនបាន?

- វាមិនអាចឆ្ងាយជាងទេ មែនទេ?- រ៉ុននិយាយគ្រលរៗ អស់ច្រើនម៉ោងក្រោយមកនៅតែដដែល ដល់ពេលព្រះអាទិត្យចាប់អស្តង្គតចូលទៅក្នុងផ្ទាំងពពក ហើយប្រែពណ៌ជាផ្កាឈូកលាស់។ - តើគេធ្វើការពិនិត្យនៅលើរថភ្លើងហើយរឺនៅ ន៎?

វានៅតែស្ថិតនៅខាងក្រោមពួកគេ វាបត់បែនតាមផ្លូវរបស់វាដោយឆ្លងកាត់ភ្នំព្រិលមួយ។ វាកាន់តែងងឹតទៅៗក្រោមដំបូលដុំពពក។

រ៉ុនយកជើងរបស់វាជាន់លើឧបករណ៍បង្កើនល្បឿន ហើយបើកឡើងទៅលើម្តងទៀត ប៉ុន្តែពេលវាធ្វើដូច្នេះ គ្រឿងម៉ាស៊ីនចាប់ផ្តើមបញ្ចេញសម្លេងចម្លែក។

ហេរី និងរ៉ុនមើលមុខគ្នាទាំងងឿងឆ្ងល់។

- វាទំនងជាគ្រាន់តែអស់កំលាំងប៉ុណ្ណោះ- រ៉ុននិយាយ - វាមិនដែលអញ្ជឹងទេពីមុនមក...

ពួកគេទាំងពីរធ្វើពុតជាមិនឮសម្លេងចម្លែកនោះដែលកាន់តែឮឡើងៗនៅពេលមេឃនៅតែងងឹតមិនប្រែប្រួល។ ហ្វូងតារាកំពុងបញ្ចេញពន្លឺក្នុងសភាពខ្មៅងងឹត។ ហេរីបានទាញយកអាវរងាររបស់វាមកដណ្តប់ និងព្យាយាមមិនខ្វល់នឹងសកម្មភាពរបស់ផ្លិតទឹកនៅខាងមុខដែលកំពុងបក់រវិចៗយ៉ាងខ្សោយដូចជាស្ថិតក្នុងភាពបញ្ច្រាស។

- មិនឆ្ងាយទេ- រ៉ុននិយាយទៅឡានច្រើនជាងទៅកាន់ហេរី។ - មិនឆ្ងាយទៀតទេ- រួចវាទះលើចង្កូតទាំងព្រួយបារម្ភ។

នៅពេលពួកគេហោះក្រោមពពកអស់ពេលមួយភ្លែតក្រោយមក ពួកគេត្រូវតែបើកភ្នែកព្រឹមៗមើលទៅកន្លែងមួយដែលពួកគេចំណាំបាន។

- ទីនោះហើយ!- ហេរីស្រែកធ្វើឲ្យរ៉ុននិងហ៊ីដវីកភ្ញាក់ព្រើត។ - ទៅខាងមុខភ្លាមទៅ!

ដោយស្ថិតជាស្រមោលនៅឯជើងមេឃខ្មៅងងឹត នៅលើផ្ទាំងថ្មខ្ពស់ផុតពីបឹងនោះ វាបានបង្ហាញឡើងនូវកំពូលនិងប៉មតូចៗនៃប្រាសាទសាលាហុកវ៉ាត។

ប៉ុន្តែឡានចាប់ផ្តើមញាក់ញ័រ ហើយលែងបង្កើនល្បឿនបាន។

- ឆាប់ឡើង- រ៉ុននិយាយទាំងលួងលោម វាកាច់ចង្កូចឡានរាងញ័របន្តិច - ជិតដល់ទីនោះហើយ ឆាប់ឡើង...

ម៉ាស៊ីនឡានបានបញ្ចេញសម្លេងថ្ងូរ។ ចំហាយតិចៗបានភាយចេញពីគំរបម៉ាស៊ីនឡាន។ ហេរីដឹងខ្លួនវាកំពុងកាន់តែមកៅអីអង្គុយរបស់វាយ៉ាងជាប់ពេលពួកគេហោះសំដៅទៅបឹងនោះ។

ឡាននោះបានរង្គើយ៉ាងខ្លាំង។ ក្រឡេកមើលទៅក្រៅកញ្ចក់របស់វា ហើយបានឃើញផ្ទៃទឹកថ្លាមានពណ៌ខ្មៅរលោងស្រិលនៅមួយម៉ាលខាងក្រោមនោះ។ ក្រញូរដៃរបស់រ៉ុនឡើងស្លេកស្លាំងនៅលើចង្កូតឡាន។ ឡាននោះបានរង្គើម្តងទៀត។

- លឿនឡើង- រ៉ុននិយាយខ្សឹបៗ។

ពួកគេស្ថិតនៅពីលើបឹងនោះ...ប្រាសាទស្ថិតនៅខាងមុខ...រ៉ុនដាក់ជើងវាចុះក្រោម។

មានសំឡេងទង្គិចដ៏ខ្លាំងមួយនិងសម្លេងផ្ទុះផស់ៗ រួចហើយម៉ាស៊ីនឡានបានគាំងទាំងស្រុង។

- ពុទ្ធោ- រ៉ុននិយាយស្ងាត់ៗ។

ផ្នែកខាងមុខឡានបានដាំចុះ។ ពួកគេកំពុងធ្លាក់ចុះដោយល្បឿនព្រមគ្នាសំដៅត្រង់ទៅជញ្ជាំងប្រាសាទដ៏រឹងមាំនោះ។

- ទេ!- រ៉ុនស្រែក បង្វិលចង្កូតឡានជុំវិញ ពួកគេបានបុកនឹងជញ្ជាំងថ្មខ្មៅជាច្រើនដងនៅពេលឡានប្រែជាកោងដូចធ្នូដ៏ធំមួយ សំកាំងពីលើផ្ទាំងកញ្ចក់ក្រាស់ៗ ហើយក្រោយមកធ្លាក់មកលើចំការបន្លែ និងបន្ទាប់មកចេញមកលើវាលស្មៅខ្មៅ រួចធ្លាក់ចុះមកបន្តទៀត។

រ៉ុនបានទៅចាប់កាច់ចង្កូតយ៉ាងជាប់ រួចទាញយកចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាចេញពីហោប៉ៅក្រោយមក។

- ឈប់! ឈប់!- វាស្រែក វាទះលើចង្កូតឡាននិងកញ្ចក់មុខ ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែបន្តធ្លាក់ចុះមកក្រោម ហើយជិតធ្លាក់ដល់ដីហើយ...

- ប្រយ័ត្នដើមឈើនោះ!- ហេរីស្រែកយ៉ាងខ្លាំង។ វាហក់ទៅចាប់ចង្កូត ប៉ុន្តែយឺតពេលហើយ...

ប៉ូក

ពួកគេបានបុកនឹងមែកឈើដ៏ធំមួយ ហើយធ្លាក់ចុះមកក្រោយដោយកក្រើកយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងសម្លេងនៃគ្រឿងលោហៈបុកនឹងឈើដ៏ឮខ្លាំងមួយ។ ចំហាយបានកំពុងភាយចេញពីក្រោមគំរបម៉ាស៊ីនដែលខ្ទេចខ្ទីអស់។ ហ៊ីដវីកកំពុងស្រែកយ៉ាងគ្រលួចក្នុងសភាពភ័យខ្លាច ស្នាមពកមួយដុំបានលេចឡើងឈឺខ្ទោកៗនៅលើក្បាលរបស់ហេរី ដែលវាបានបុកនឹងកញ្ចក់មុខ ហើយនៅខាងស្តាំដៃវាវិញគឺរ៉ុនបានស្រែកថ្ងូរតិចៗទាំងអស់សង្ឃឹម។

- តើឯងមិនអីទេរឺ?- ហេរីនិយាយទាំងបន្ទាន់។

- ចង្កឹះវេទមន្តរបស់ខ្ញុំ- រ៉ុននិយាយដោយសម្លេងខ្សាវៗ។ - មើលចង្កឹះខ្ញុំទៅ។

វាត្រូវបានបាក់ស្ទើរតែដាច់ជាពីរកំណាត់ ចុងរបស់វាកំពុងសំយុងចុះយ៉ាងទន់ និងយោលតិចៗ ហាក់ដូចជាបាក់ជាបំនែកតូចៗពីរបី។

ហេរីហើបមាត់និយាយថាវាជឿជាក់ ពួកគេនឹងអាចជួសជុលវាវិញបាននៅសាលា ប៉ុន្តែវាមិនដែលធ្លាប់បានសាកល្បងម្តងទេ។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែមានអ្វីម្យ៉ាងបានបុកនឹងឡានរបស់វា ដោយកំហឹងដូចសត្វពាហនៈបោលមក ធ្វើឲ្យវាទ្រេតខ្លួនទៅលើរ៉ុនដែលអាចស្មើនឹងកំលាំងបុកដ៏ខ្លាំងមួយទៅលើដំបូល។

- មានរឿងអីហ្នឹង...?

រ៉ុនដង្ហក់ សំឡឹងមើលទៅកញ្ចក់មុខ ហើយហេរីសំលឹងមើលជុំវិញដោយនៅពេលនោះវាឃើញមែកឈើមួយដ៏ធំដូចពស់ថ្លាន់មួយក្បាលបុកទំលុះចូលមក។ ដើមឈើដែលពួកគេបានបុកនោះកំពុងវាយប្រហារពួកគេវិញ។ មែករបស់វាត្រូវបានពត់ស្ទើរចេញជាពីរ ហើយមែកដែលមានពកៗច្រើនរបស់វាបានកំពុងវាមកលើគ្រប់កន្លែងនៃឡានដែលវាអាចវាយដល់។

- អាក...!- រ៉ុនឧទានឡើងពេលមានមែកឈើដ៏ធំមួយផ្សេងទៀតបានបុកទំលុះចូលធ្វើឲ្យមានស្នាមកំពិតនៅទ្វាររបស់វា។ កញ្ចក់មុខនៅពេលនោះបានរង្គើស្ថិតនៅក្រោមការវាយប្រហារជាច្រើនដងពីគន្លាក់មែកឈើតូចៗ ហើយមានមែកឈើមួយធំដូចដំបងកំពុងវាយដោយកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងពីលើដំបូលដែលហាក់ដូចជានឹងត្រូវស្រុតចុះ...

- រត់ចេញទៅ!- រ៉ុនស្រែករួចបញ្ចេញកម្លាំងអស់ពីខ្លួនបុកនឹងទ្វាររបស់វា ប៉ុន្តែក្រោយមកវាត្រូវដួលមកក្រោយវិញទៅលើភ្លៅរបស់ហេរីដោយសារការបុកទំលុះដ៏ខ្លាំងនៅ ខាងលើពីមែកឈើមួយផ្សេងទៀត។

- ចប់ហើយតែប៉ុណ្ណេះ!- រ៉ុនថ្ងូរនៅពេលពិតានបានធ្លាក់ ប៉ុន្តែភ្លាមៗនោះ បាតឡានបានរង្គើ...ម៉ាស៊ីនឡានបានឆេះឡើងវិញ។

- ត្រលប់ក្រោយទៅ!- ហេរីស្រែក ហើយឡានក៏ត្រលប់ក្រោយយ៉ាងលឿន។ ដើមឈើនោះនៅតែព្យាយាមវាយលុកពួកគេ។ ពួកគេអាចឮរឹសរបស់វាបញ្ចេញសម្លេងក្រេតក្រេតៗស្ទើរតែធ្វើឲ្យរបើកខ្លួនវា រួចគ្រវីគ្រវាត់ពួកគេនៅពេលពួកគេបង្កើនល្បឿនដើម្បីចេញឲ្យផុត។

- វា- រ៉ុនដង្ហក់ - ជួយយើង។ ធ្វើបានល្អមែន ឡាននេះ។

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ឡាននោះបានបញ្ចេញអស់កម្លាំងរលីង។ ដោយសូរគ្រាំងពីរ ទ្វារបានបើកចេញ ហើយហេរីដឹងថាវាបានធ្លាក់ចេញឆ្ងាយពីកៅអីអង្គុយះ រឿងបន្ទាប់ដែលវាដឹងគឺវាត្រូវដេកសន្ទឹងនៅលើដីសើម។ សូរក្តុកយ៉ាងឮប្រាប់ឲ្យដឹងថាឡាននោះបានគ្រវែងវ៉ាលីសរបស់ពួកគេចេញពីឃ្លុបឡាន។ ទ្រុងរបស់ហ៊ីដវីកហោះឡើងទៅលើ ហើយរបើកចេញ។ វាបានខ្ទាតចេញពីទ្រុងដោយសំរែកទាំងកំហឹងយ៉ាងលឺ ហើយបានបង្កើនល្បឿនហោះចេញទៅ សំដៅទៅប្រាសាទដោយគ្មានបកក្រោយមើលសោះ។ ក្រោមមក ដោយមានស្នាមកំពិត ស្នាមឆូត និងចំហាយភាយចេញ ឡាននោះបានបើកចេញទៅលាន់សូរសន្ធឹកចូលក្នុងទីងងឹត ចង្កៀងភ្លើងក្រោយរបស់វាកំពុងបញ្ចេញពន្លឺយ៉ាងខ្លាំងទៅទាំងកំហឹង។

- ត្រលប់មកវិញមក៍!- រ៉ុនស្រែកក្រោយពីឡានចេញទៅ រួចវាគ្រវីចង្កឹះបាក់របស់វា។ - ប៉ានឹងសម្លាប់ខ្ញុំហើយ!

ប៉ុន្តែឡាននោះបានចេញទៅបាត់ស្រមោលដោយបញ្ចេញផ្សែងដ៏ខ្លាំងចុងក្រោយមួយចេញមក។

- តើឯងអាចជឿថា នេះជាសំណាងរបស់ពួកយើងរឺ?- រ៉ុននិយាយទាំងមិនសប្បាយចិត្ត វាអោនទៅរើសកណ្តុរស្កេបបឺរ។ - អញ្ចឹងរាល់ដើមឈើទាំងអស់ដែលយើងអាចបុកនោះ យើងនឹងត្រូវតែទទួលការវាយបកវិញ។

វាបានក្រឡេកមើលទៅដើមឈើបុរាណនោះដែលនៅតែបោកបក់មែករបស់វាដោយភាពព្រមាន។

- លឿនឡើង!- ហេរីនិយាយទាំងអស់កម្លាំង។ - ពួកយើងគួរតែក្រោកឡើងទៅសាលាវិញប្រសើរជាង...

វាមិនមែនជាការមកដល់ដោយសប្បាយរីករាយដូចដែលពួកគេបានស្រមៃសោះ។ ពួកគេបានចាប់គែមវ៉ាលីសរបស់ពួកគេ ហើយចាប់ផ្តើមអូសវាតាមជំរាលដែលមានស្មៅ ទាំងស្ពឹកខ្លួន រងា និងមានស្នាមជាំ សំដៅទ្វារមុខដែលមានដើមសែនដ៏ធំមួយ។

- ខ្ញុំគិតថាពិធីជប់លៀងត្រូវបានចាប់ផ្តើមរួចហើយ- រ៉ុននិយាយ រួចវាទំលាក់វ៉ាលីសរបស់វាចុះទៅបាតជណ្តើរខាងមុខ ហើយដើរឆ្លងទៅយ៉ាងស្ងាត់ៗ ដើម្បីមើលតាមបង្អួចដ៏មានពន្លឺភ្លឺចែងចាំងមួយ។ - ហេ! ហេរី មកមើលមក៍...វាគឺជាពិធីបែងចែកអគារទេតើ!

ហេរីបានប្រញាប់ទៅ ហើយទាំងអស់គ្នា វានិងរ៉ុនបានមើលទៅក្នុងមហាសាល។

ទៀនដ៏ច្រើនរាប់មិនអស់កំពុងសំកាំងលើអាកាសពីលើតុវែងៗបួនដែលមានមនុស្សច្រើនអង្គុយ ធ្វើឲ្យចានមានពន្លឺពណ៌មាសនិងកែវដេញពន្លឺផ្លេកៗ។ នៅខាងលើវិញ មានពិតានគួរឲ្យទាក់ចិត្តដែលតែងតែឆ្លុះទៅនឹងផ្ទៃមេឃនៅខាងក្រៅដែលមានពន្លឺផ្កាយភ្លឺផ្លេក។

ដោយមិនខ្វល់ពីមួកហុកវ៉ាត ពណ៌ខ្មៅស្រួច ហេរីបានឃើញពួកសិស្សឆ្នាំទីមួយមួយជួរវែងដែលប្រកបដោយភាពភ្ញាក់ផ្អើលទាំងភ័យខ្លាចកំពុងដើរជាជួរចូលទៅក្នុងសាល។ ជីននីស្ថិតក្នុងចំនោមពួកគេនោះ ដែលងាយស្រួលនឹងមើលឃើញដោយសារសក់ពណ៌ឆើតនៃត្រកូលវីស្លីរបស់នាង។ នៅក្នុងកំឡុងពេលនោះ អ្នកស្រីសាស្រ្តាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល គឺជាស្ត្រីវេទគូដែលពាក់វ៉ែនតាម្នាក់និងសក់របស់គាត់បួងទៅក្រោយលើកឡើងលើ កំពុងដាក់មួកសិល្ប៍សាលាហុកវ៉ាតដ៏ល្បីល្បាញនៅលើជើងម៉ាមួយមុននឹងពួកសិស្សថ្មីមកដល់។

ដើមឈើ ទុំមតឹង ទីឡូ

ជារៀងរាល់ឆ្នាំ មួកចាស់ដែលមានស្នាមបំណះរសាត់ដាច់សាច់ និងគគ្រិចមួយនេះបានរៀបចំសិស្សថ្មីចូលទៅក្នុងក្រុមទាំងបួនរបស់សាលាហុកវ៉ាត (ហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ហាហ្វ៊ុលផហ្វ រ៉ាវីនក្លាហ្វ និងស្លីធើរីន)។ ពិតណាស់ កាលមួយឆ្នាំកន្លងទៅ ហេរី នៅចាំយ៉ាងច្បាស់ថាវាបានដាក់មួកនោះលើក្បាល ហើយរង់ចាំទាំងភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង ចំពោះការសម្រេចចិត្តរបស់មួកសិល្ប៍ ដែលនិយាយខ្សាវៗយ៉ាងព្ញៗដាក់ត្រចៀករបស់វា។ អស់រយៈពេលពីរបីនាទីយ៉ាងរន្ធត់ វាភ័យខ្លាចថាមួកនោះនឹងដាក់វាទៅក្នុងក្រុមស្លីធើរីន ដែលជាក្រុមមានវត្តមានពួកវេទគួស្រីប្រុសចិត្តអាក្រក់ៗច្រើនជាងក្រុមដទៃទៀត...ប៉ុន្តែវាបានឈានចូលក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័ររួមជាមួយ រ៉ុន ហឺម៉ាយអូនី និងត្រកូលវីស្លីទាំងអស់។ ចុងក្រោយ ហេរី និងរ៉ុនបានជួយឲ្យក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រឈ្នះជើងឯកប្រចាំឆ្នាំដោយបានផ្តួលក្រុមស្លីធើរីនជាលើកដំបូងក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំមកហើយ។

ក្មេងប្រុសសក់ពណ៌ត្នោតស្រអាប់តូចម្នាក់ត្រូវបានហៅទៅខាងមុខដើម្បីពាក់មួកនោះនៅលើក្បាលរបស់វា។ ភ្នែករបស់ហេរីក្រឡេកយ៉ាងលឿនកាត់ក្មេងនោះសំដៅទៅកន្លែង ដែលលោកសាស្រ្តាចារ្យដាំប័លដ័រ ដែលជានាយកសាលាកំពុងអង្គុយមើលទៅពិធីបែងចែកអគារពីតុឈើ ពុកចង្កាពណ៌ប្រាក់ដ៏វែងរបស់គាត់ និងវ៉ែនតារាងចំណិតព្រះខែកំពុងបញ្ចេញពន្លឺយ៉ាងភ្លឺតបនឹងពន្លឺភ្លើងទៀន។ កន្លែងអង្គុយជាច្រើននៅតាមបណ្តោយនោះ ហេរីបានឃើញលោក ហ្គីលដីរ៉យ ឡក់ហាតស្លៀករ៉ូបពណ៌បៃតងមរកត។ នៅខាងចុងទីនោះគឺហាហ្គ្រីដជាមនុស្សមាឌធំ និងមានរោមច្រើនកំពុងផឹកទឹកយ៉ាងច្រើនពីកែវរបស់គាត់។

- ចាំមួយភ្លែត...- ហេរីនិយាយតិចៗទៅកាន់រ៉ុន។ - មានកៅអីទំនេរមួយនៅតុសាស្ត្រាចារ្យ...តើស្នេពនៅឯណា?

លោកសាស្រ្តាចារ្យសេវេរូស ស្នេពគឺជាគ្រូដែលហេរីចូលចិត្តតិចបំផុត។ ហេរីក៏ជាសិស្សដែលស្នេពចូលចិត្តតិចបំផុតដែរ។ ស្នេពបង្រៀនផ្នែកឱសថដែលជាគ្រូកាច ចូលចិត្តចំអកនិងមិនគួរឲ្យចូលចិត្តពីអ្នករាល់គ្នា លើកលែងតែសិស្សមកពីក្រុមគាត់ផ្ទាល់ (ស្លីធើរីន)។

- ប្រហែលជាគាត់ឈឺហើយ!- រ៉ុននិយាយយ៉ាងជឿជាក់។

- ប្រហែលជាគាត់ត្រូវចាកចេញហើយ- ហេរីនិយាយ - ពីព្រោះតែគាត់គ្មានឱកាសសម្រាប់ការងារជាគ្រូបង្រៀនមុខវិជ្ជាការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹតម្តងទៀត!

- រឺមួយគាត់អាចត្រូវបានគេបណ្តេញចេញ!- រ៉ុននិយាយយ៉ាងត្រេកអរ។ - ខ្ញុំចង់មានន័យថា អ្នករាល់គ្នាស្អប់គាត់...

- រឺប្រហែលជា- សំលេងដ៏ស្រាលមួយបន្លឺឡើងនៅពីក្រោយពួកគេ - គាត់កំពុងរង់ចាំដំណឹងថាហេតុអ្វីបានជាពួកឯងទាំងពីរមិនបានមកជិះក្នុងរថភ្លើងសាលា។

ហេរីបានបែរមកក្រោយ។ លោកសាស្រ្តាចារ្យ សេវេរូស ស្នេព បានឈរនៅទីនោះក្នុងសំលៀកបំពាក់រ៉ូបពណ៌ខ្មៅ របស់គាត់ដែលមានស្នាមរហែក។ គាត់គឺជាបុរសស្គមម្នាក់ដែលមានស្បែកលឿងព្រឿងៗច្រមុះកោង និងមានខ្លាញ់ច្រើន ហើយមានសក់ខ្មៅវែងត្រឹមស្មា។ នៅខណៈនោះ គាត់បានញញឹមក្នុងន័យប្រាប់ហេរីថា វានិងរ៉ុនស្ថិតនៅក្នុងបញ្ហាដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយហើយ។

- តាមខ្ញុំមក- ស្នេពនិយាយ។

ដោយមិនហ៊ានសូម្បីតែមើលមុខគ្នា ហេរី និងរ៉ុនដើរតាមស្នេពឡើងជណ្តើរចូលទៅទ្វារចូលសាលដ៏ធំមួយស្រដៀងនឹងគ្នានោះ ដែលបំភ្លឺដោយពិលយ៉ាងភ្លឺ។ ក្លិនអាហារដ៏ឈ្ងុយកំពុងបង្ហើរចេញមកពីសាលដ៏ធំនោះ ប៉ុន្តែស្នេពបាននាំពួកគេចេញទៅឆ្ងាយពីកន្លែងកក់ក្តៅ និងមានពន្លឺនោះចុះទៅតាមជណ្តើរថ្មចង្អៀតដែលនាំទៅកាន់គុកងងឹតវិញ។

- ចូលទៅ!- គាត់និយាយ គាត់បានបើកទ្វារមួយត្រឹមពាក់កណ្តាល នៅតាមច្រកដ៏ត្រជាក់ ហើយចង្អុលទៅ។

ដើមឈើ វ៉ុមភីង វីឡូ

ពួកគេបានចូលទៅក្នុងការិយាល័យរបស់ស្នេពទាំងភាពញ៉ីញ៉័រ។ ស្រមោលតាមជញ្ជាំងស្ថិតនៅខាងក្នុងជាមួយធ្នើរដាក់កែវធំៗដែលបណ្ដែតរាល់វត្ថុអាក្រក់ៗទាំងអស់ដែលហេរីពិតជាមិនចង់ស្គាល់ឈ្មោះឡើយនៅពេលនោះ។ ឡចង្ក្រានមានសភាពងងឹត និងទទេរស្អាត។ ស្នេពបានបិទទ្វារ ហើយបែរមកមើលពួកគេ។

- មានន័យថា- គាត់និយាយយ៉ាងស្រទន់ - រថភ្លើងនោះវាមិនល្អគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ហេរី ផោតធ័រដ៏ល្បីល្បាញ និងមិត្តវីស្លីដែលចេះជួយយកអាសា និងស្មោះត្រង់របស់គេនោះទេ ពួកឯងត្រូវការធ្វើដំណើរមកដល់ដោយមានការចាប់អារម្មណ៍មែនទេ ហ៎ា?

- ទេ លោកសាស្ត្រាចារ្យ វាដោយសារតែរបាំងនៅស្ថានីយ៍ឃីញក្រុស វា...

- ស្ងាត់ទៅ!- ស្នេពនិយាយទាំងគំរោះគំរើយ។ - តើពួកឯងបានធ្វើអ្វីខ្លះជាមួយឡាននោះ?

រ៉ុនលេបទឹកមាត់ក្អឺក។ នេះមិនមែនជាលើកដំបូងទេ ដែលស្នេពផ្ដល់ឲ្យ ហេរី នូវគំនិតមួយយល់ថា គាត់ចេះមើលចិត្តមនុស្សធ្លុះ។ ប៉ុន្តែមួយភ្លែតក្រោយមក វាបានយល់នៅពេលស្នេពពន្លាតក្រដាសកាសែតស្ដីពីពត៌មានថ្ងៃនេះនៃសារពត៌មានផេទគូពេលល្ងាច។

- ពួកឯងត្រូវបានគេឃើញហើយ- គាត់បន្លឺសម្លេងលឺសូរសឺៗ គាត់បង្ហាញពួកគេពីចំណងជើងធំៗ៖ ឡានហោះម៉ាក ហ្វតអ៊ែងគ្លៀធ្វើឲ្យពួកលោកិយស្រឡាំងកាំង។ គាត់ចាប់ផ្ដើមអានឮៗ។ - ពួកលោកិយពីរនាក់នៅទីក្រុងឡុងដ៍ជឿថាពួកគេបានប្រទះឃើញឡានចាស់មួយបានកំពុងហោះហើរពីលើអាគារការិយាល័យប្រៃសណីយ៍...នៅពេលថ្ងៃត្រង់នៅក្នុងតំបន់ ណ័រហ្វុក អ្នកស្រី ហេធី បេលីស ខណៈពេលកំពុងហាលខោអាវរបស់គាត់...លោក អេនហ្គុស ហ្វ្លីត នៃត្រកូល ភីបបល បានរាយការណ៍ប្រាប់ប៉ូលីស...សរុបទៅមានពួកលោកិយប្រាំមួយរឺប្រាំពីរនាក់។ ខ្ញុំជឿជាក់ថា ប៉ារបស់ឯងធ្វើការនៅក្នុងនាយកដ្ឋានផ្នែកការប្រើប្រាស់មិនត្រឹមត្រូវនៃវត្ថុពួកលោកិយ មែនទេ?- គាត់និយាយ ដោយមើលទៅរ៉ុន ហើយនៅតែញញឹមដែលកាន់តែអាក្រក់ឡើងៗ។ - ពុទ្ធោ ពុទ្ធោ...កូនប្រុសរបស់គាត់...

ហេរី មានអារម្មណ៍ដូចជាវាទើបតែត្រូវបានវាយចំក្រពះដោយមែកឈើមួយក្នុងចំណោមមែកឈើធំៗរបស់ដើមដ៏ឆ្កួតមួយនោះ។ ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់បានឃើញលោកវីស្លីប្រើវេទមន្តលើឡាននោះ...គាត់មិនបាច់គិតដល់...

- ខ្ញុំបានពិនិត្យកំឡុងពេលដើរមើលក្នុងឧទ្យានរបស់ខ្ញុំឃើញថាមានការបំផ្លាញដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនោះហាក់ដូចជាត្រូវបានកើតឡើងចំពោះដើមឈើដ៏មានតម្លៃមួយគឺដើម វ៉ុមភីង វីឡូ- ស្នេពបានបន្ត។

- ដើមឈើនេះបានវាយប្រហារមកលើពួកយើងច្រើនជាងពួកយើង...- រ៉ុនរបូតមាត់និយាយចេញមក។

- ស្ងាត់ទៅ!- ស្នេពនិយាយយ៉ាងគំរោះគំរើយម្ដងទៀត។ - សំណាងល្អហើយដែលពួកឯងមិននៅក្នុងក្រុមរបស់ខ្ញុំ ហើយការសំរេចចិត្តបណ្ដេញពួកឯងចេញនោះមិនត្រូវបានសំរេចដោយរូបខ្ញុំ។ ខ្ញុំគួរតែទៅនាំមនុស្សម្នាក់ ដែលមានសមត្ថភាពអាចធ្វើបែបនោះមក។ ពួកឯងត្រូវរង់ចាំនៅទីនេះ។

ហេរី និងរ៉ុនសម្លឹងមើលគ្នាដោយទឹកមុខស្លេកស្លាំង។ ហេរីមិនមានអារម្មណ៍ឃ្លានទៀតទេ។ ឥឡូវ វាមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងទៅវិញ។ វាព្យាយាមមិនមើលទៅអ្វីធំម្យ៉ាងដែលមានរាងតូចអណ្ដែតក្នុងទឹកពណ៌ខៀវ នៅលើធ្នើរខាងក្រោយតុរបស់ស្នេព។ ប្រសិនបើស្នេពបាននាំអ្នកស្រីសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ដែលជាប្រធានក្រុម ហ្គ្រីហ្វីនដ័រ មកនោះ ពួកគេពិបាកនឹងសប្បាយដូចមុនណាស់។ គាត់អាចនឹងមានហេតុផលជាងស្នេព ប៉ុន្តែគាត់នៅតែម៉ឹងម៉ាត់ដដែល។

ដប់នាទីក្រោយ ស្នេពបានត្រលប់មកវិញ ហើយប្រាកដណាស់ដែលមានលោកស្រីសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល អមដំណើរជាមួយគាត់មក។ ហេរីធ្លាប់បានឃើញលោកស្រីសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ខឹងជាច្រើនលើកមកហើយ ប៉ុន្តែវាភ្លេចទាំងមាត់ដ៏ស្តើងរបស់គាត់និយាយរបៀបម៉េច រឺក៏វាមិនធ្លាប់ឃើញគាត់ខឹងដូចនេះទេពីមុនមក។ គាត់បានលើកចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់ឡើងនៅពេលគាត់បានចូលមក។ ហេរី និងរ៉ុនក្រញេងខ្លួនទាំងពីរនាក់ ប៉ុន្តែគាត់គ្រាន់តែតំរង់វាទៅឡកំដៅទេនោះ ដែលភ្លាមៗនោះមានអណ្តាតភ្លើងឆេះឡើង។

- អង្គុយចុះ- គាត់និយាយ ហើយពួកគេទាំងពីរបែរមកអង្គុយលើកៅអីនៅក្បែរភ្លើងនោះ។

- បកស្រាយមក- គាត់និយាយ វ៉ែនតារបស់គាត់មានចាំងពន្លឺភ្លែតៗគួរឲ្យខ្លាច។

រ៉ុនចាប់ផ្តើមរៀបរាប់ពីដំណើររឿងចាប់ពីរបាំងស្ថានីយ៍រថភ្លើងដែលរារាំងពួកគេមិនឲ្យឆ្លងកាត់បាន។

- ...ដូច្នេះហើយ ពួកយើងគ្មានជំរើសទេ អ្នកគ្រូ ពួកយើងមិនអាចឡើងជិះរថភ្លើងបានទេ។

- ហេតុអ្វីបានជាពួកឯងមិនផ្ញើសំបុត្រមកពួកយើងតាមសត្វទីទុយទៅ? ខ្ញុំច្បាស់ណាស់ថាឯងមានទីទុយមួយក្បាល មែនទេ?- លោកស្រីសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល និយាយទៅហេរីទាំងសោះកក្រោះ។

ហេរី សម្លឹងគាត់ទាំងចំហមាត់។ នៅពេលដែលគាត់និយាយដល់រឿងនេះ ទើបយល់ថាវាពិតជារឿងដែលគួរតែធ្វើណាស់នៅពេលនោះ។

- ខ្ញុំ...ខ្ញុំមិនបានគិត...

- រឿងនោះ- លោកស្រីសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល និយាយ - គឺប្រាកដណាស់។

មានសម្លេងគោះទ្វារ ហើយស្នេពដែលមើលទៅរាងសប្បាយចិត្តជាងមុននោះ បានទៅបើកទ្វារ។ អ្នកដែលឈរនៅទីនោះគឺលោកនាយក លោកសាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រ។

រាងកាយទាំងមូលរបស់ហេរីប្រែជាស្ពឹកអស់។ ដាំប័លដ័របានកំពុងមើលមកដោយម៉ឺងម៉ាត់ខុសពីធម្មតា។ គាត់បានសម្លឹងមើលទៅពួកគេមិនដាក់ភ្នែកជាមួយនឹងច្រមុះក្ងិកក្ងក់របស់គាត់ ហើយភ្លាមៗនោះ ហេរីដឹងថាខ្លួនឯងកំពុងចង់ឲ្យវានិងរ៉ុននៅតែត្រូវបានវាយប្រហារដោយដើម វ៉ុមភីង វីឡូ នោះដដែល។

មានភាពស្ងប់ស្ងាត់អស់យ៉ាងយូរ។ ក្រោយមក ដាំប័លដ័រនិយាយ៖

- ចូរបកស្រាយមកថាហេតុអ្វីពួកឯងធ្វើដូច្នេះ។

វាអាចនឹងមានភាពប្រសើរ ប្រសិនបើវាបានស្រែកលឺៗនោះ។ ហេរីស្អប់នូវការខកចិត្តក្នុងសំឡេងរបស់វាណាស់។ សំរាប់ហេតុផលមួយចំនួន វាមិនអាចមើលលោកដាំប័លដ័រចំភ្នែកបាន ហើយនិយាយពីកំហុសរបស់វានោះទេ។ វាបានប្រាប់លោកដាំប័លដ័រគ្រប់យ៉ាងលើកលែងតែថាលោកវីស្លីជាម្ចាស់ឡានវេទមន្តនោះ ធ្វើឲ្យគេយល់ថាដូចជាវា និងរ៉ុនបានស្វែងរកឡានហោះមួយចតនៅខាងក្រៅស្ថានីយ៍។ វាដឹងថា ដាំប័លដ័រអាចយល់រឿងនេះភ្លាមៗ ប៉ុន្តែដាំប័លដ័រមិនបានសួរនាំពីរឿងឡាននោះទេ។ នៅពេលហេរីនិយាយចប់ គាត់មិនបន្តមើលមកពួកគេតាមវ៉ែនតារបស់គាត់ទៀតនោះឡើយ។

- ពួកយើងនឹងទៅយកឥវ៉ាន់របស់ពួកយើង- រ៉ុននិយាយក្នុងសម្លេងអស់សង្ឃឹម។

- តើឯងកំពុងនិយាយពីអ្វីហ្នឹង វីស្លី?- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលស្រែកគំហក។

- បាទ អ្នកគ្រូកំពុងបណ្តេញពួកយើងហើយ មែនទេ?- រ៉ុននិយាយ។

ហេរីសម្លឹងមើលយ៉ាងលឿនទៅលោក ដាំប័លដ័រ។

- មិនមែនថ្ងៃនេះទេ លោកវីស្លី- ដាំប័លដ័រនិយាយ។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវសរសេរពួកឯងទាំងពីរវិញទេចំពោះសភាពប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់នៃអ្វីដែលពួកឯងបានធ្វើ។ ខ្ញុំនឹងត្រូវសរសេរសំបុត្រទៅគ្រួសាររបស់ពួកឯងនៅយប់នេះ។ ខ្ញុំក៏ត្រូវតែហាមពួកឯងដែរថា ប្រសិនបើពួកឯងធ្វើរឿងផ្សេងដូចនេះម្តងទៀត ខ្ញុំនឹងគ្មានជំរើសក្រៅពីបណ្តេញពួកឯងចេញនោះទេ។

ស្នេពមើលទៅប្រៀបដូចជាពិធីបុណ្យណូអែលត្រូវបានលុបចោល។ គាត់គ្រហែមរួចនិយាយៈ

- សាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រ ក្មេងប្រុសទាំងពីរនេះបានមើលងាយដល់ក្រិតក្រមនៃការហាមឃាត់ចំពោះវេទគូមិនទាន់គ្រប់អាយុ បង្កឲ្យមានការបំផ្លាញយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរទៅលើដើមឈើចាស់ដ៏មានតម្លៃមួយដើម...ពិតណាស់ ការប៉ះពាល់ទៅដល់ធម្មជាតិ...

- វានឹងត្រូវទុកឲ្យសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ធ្វើការសំរេចចិត្តដាក់ទណ្ឌកម្មលើក្មេងប្រុសទាំងពីរនាក់នេះចុះ សេវេរូស-ដាំប័លដ័រនិយាយយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់។ - ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងក្រុមរបស់គាត់ ហើយដូច្នេះវាជាការទទួលខុសត្រូវរបស់គាត់។- គាត់បែរទៅសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ។ - ខ្ញុំត្រូវត្រលប់ទៅពិធីជប់លៀងវិញហើយ មីណែវ៉ា ខ្ញុំត្រូវចេញទៅផ្តល់ការប្រកាសពីរបី។ មក សេវេរូស មាននំដុតឆ្ងាញ់ៗដែលខ្ញុំចង់ភ្លក្ស។

ស្នេពបាញ់កែវភ្នែកដោយកំហឹងសុទ្ធសាធទៅហេរី និងរ៉ុន នៅពេលគាត់ត្រូវទៅសំអាតការិយាល័យរបស់គាត់ដោយខ្លួនឯង ទុកពួកគេឲ្យនៅជាមួយសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ដែលនៅតែសំលឹងពួកគេប្រៀបដូចជាឥន្ទ្រីដែលពោរពេញដោយកំហឹងមួយក្បាល។

- ឯងគួរតែទៅអគារមន្ទីរពេទ្យប្រសើរជាង វីស្លី ឯងកំពុងតែចេញឈាមហើយ។

- មិនអីទេ- រ៉ុននិយាយ វាប្រញាប់ជូតស្នាមមុតលើភ្នែករបស់វានោះដោយដៃរបស់វាចេញ។ - អ្នកគ្រូ ខ្ញុំចង់ទៅមើលប្អូនស្រីខ្ញុំដែលកំពុងជ្រើសតាំងដាក់ក្រុម...

- ពិធីជ្រើសតាំងនោះបានចប់ហើយ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយ។ - ប្អូនស្រីរបស់ឯងក៏ស្ថិតនៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រដែរ...

- អូ! ល្អមែន- រ៉ុននិយាយ។

- ហើយនិយាយដល់ក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រវិញ...- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយយ៉ាងលឿន ប៉ុន្តែហេរីបានកាត់សម្តីៈ

- អ្នកគ្រូ នៅពេលពួកយើងបានជិះឡាននោះ ពេលសិក្សាមិនទាន់ចាប់ផ្តើមនោះទេ អញ្ចឹង...អញ្ចឹងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រពិតជាមិនគួរត្រូវបានដកពិន្ទុចេញនោះទេ មែនទេ?- វាឈប់និយាយ ហើយមើលទៅគាត់ទាំងព្រួយបារម្ភ។

សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលមើលទៅវាដោយក្រសែភ្នែកមុតមាំ ប៉ុន្តែវាជឿជាក់ថា គាត់បានញញឹមខ្លះទៅហើយ។ ម្យ៉ាងទៀត មាត់របស់គាត់មើលទៅរាងស្តើងអន់ស្តើងបន្តិច។

- ខ្ញុំនឹងមិនដកពិន្ទុពីក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រទេ- គាត់និយាយ រួចហើយធ្វើឲ្យបេះដូងរបស់ហេរីបានធូរស្រាលយ៉ាងខ្លាំង។ - ប៉ុន្តែឯងទាំងពីរនាក់ត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មមួយ។

វាមានភាពប្រសើរជាងអ្វីដែលហេរីបានរំពឹងទុក។ ចំពោះសំបុត្ររបស់ ដាំប័លដ័រ សរសេរឲ្យឪស្លីនោះ វាគ្មានបញ្ហាអីនោះទេ។ ហេរីបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកគេនឹងគ្រាន់តែត្រូវខកចិត្តដែលដើមវ៉ុមភីង វីឡូមិនបានកំទេចវាឲ្យខ្ទេច។

សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលលើកចង្កឹះ ផេទមន្តរបស់គាត់ឡើងម្តងទៀត ហើយតំរង់ទៅតុរបស់ស្នេព។ នំសាន់វិចមួយចានធំ កែវមានជើងពណ៌ប្រាក់ពីរ និងទឹកល្ពៅត្រជាក់មួយថូ បានលេចឡើងដោយសម្លេងផ្ទុះផស់ៗ។

- ពួកឯងត្រូវញ៉ាំនៅទីនេះ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវឡើងទៅសយនដ្ឋានរបស់ពួកឯង- គាត់និយាយ។ - ខ្ញុំត្រូវតែត្រឡប់ទៅពិធីជប់លៀងវិញហើយ។

នៅពេលទ្វារបានបិទ ក្រោយពេលគាត់ចេញទៅ រ៉ុនស្រែកហ្ហួចតិចៗយ៉ាងយូរ។

- ខ្ញុំគិតថាពួកយើងត្រូវតែញ៉ាំវាហើយ- វានិយាយរួចកាន់នំសាន់វិចមួយ។

- ខ្ញុំក៏អញ្ចឹងដែរ- ហេរីនិយាយរួចយកមួយដែរ។

- និយាយអញ្ចឹង តើឯងអាចជឿលើសំណាងពួកយើងទេ?- រ៉ុននិយាយស្អកៗតាមមាត់ដែលពេញដោយសាច់មាន់ និងសាច់ជ្រូកបីជាន់។ - ហ្វ្រេដ និងចចត្រូវបើកឡានហោះនោះប្រាំពីរប្រាំមួយដងមកហើយ ប៉ុន្តែគ្មានពួកលោកិយណាធ្លាប់បានឃើញពួកគេហោះ។- វាលេបទឹកមាត់ ហើយខាំនំមួយម៉ាត់ទៀតអស់យ៉ាងធំ។ - ហេតុអ្វីក៏ពួកយើងមិនអាចឆ្លងកាត់របាំងថ្មនោះបាន?

ហេរីញាក់ស្មា។ - ទោះបីជាយ៉ាងណាក្តី ពួកយើងនឹងត្រូវតែពិនិត្យពីសកម្មភាពរបស់ពួកយើងពីឥឡូវនេះទៅ- វានិយាយរួចផឹកទឹកល្ពៅអស់យ៉ាងច្រើន។ - សង្ឃឹមថាពួកយើងអាចនឹងបានទៅអបអរក្នុងពិធីជប់លៀង...

- គាត់មិនបានចង់ឲ្យពួកយើងធ្វើឲ្យគេសរសើរទេ- រ៉ុននិយាយទាំងភាពវៃឆ្លាត។ - មិនចង់ឲ្យមនុស្សគិតថាវាគឺជាការឈ្លាសវៃក្នុងការធ្វើដំនើរមកដល់ដោយឡានហោះនោះទេ។

នៅពេលពួកគេបានញ៉ាំនំសាន់វិចអស់យ៉ាងច្រើនតាមដែលពួកគេអាច (ចាននោះបានបញ្ចេញនំមកម្តងទៀតដោយខ្លួនវា) ពួកគេបានក្រោកឡើង ហើយចាកចេញពីការិយាល័យ ដើរលើផ្លូវលំដែលងាយស្រួលចំណាំនោះទៅកាន់អគារក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ។ អគារនោះមានភាពស្ងប់ស្ងាត់ វាហាក់ដូចជាថាពិធីជប់លៀងត្រូវបញ្ចប់ហើយ។ ពួកគេបានដើរកាត់រូបភាពជាច្រើនដែលកំពុងខ្សឹបខ្សាវគ្នា និងអាវក្រោះដែលបន្លឺសម្លេងងឺតងត ហើយដើរឡើងទៅលើជណ្តើរថ្មហោះដ៏ចង្អៀតជាច្រើនដំណាក់រហូតដល់ចុងក្រោយដែលពួកគេបានទៅដល់ច្រកមួយនោះ ជាច្រកចូលសំងាត់ទៅអគារក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ដែលត្រូវបានលាក់នៅពីក្រោយរូបគំនូរប្រេងមួយនៃស្ត្រីកន្ធាត់ម្នាក់ក្នុងសម្លៀកបំពាក់សូត្រពណ៌ផ្កាឈូកមួយសំរាប់។

- ពាក្យសម្ងាត់?- គាត់និយាយនៅពេលពួកគេដើរសំដៅទៅ។

- អឺ...- ហេរីនិយាយ។

ពួកគេមិនបានដឹងពីពាក្យសម្ងាត់ឆ្នាំថ្មីនោះទេ ហើយមិនទាន់បានជួបសិស្សច្បងនៃក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រម្នាក់ណាឡើយ ប៉ុន្តែមានជំនួយមកដល់ស្ទើរតែភ្លាមៗនោះ។ ពួកគេបានឮសំរឹបជើងយ៉ាងញាប់ៗពីក្រោយពួកគេ ហើយបែរទៅឃើញហឺម៉ាយអូនីកំពុងរត់យ៉ាងលឿនសំដៅមករកពួកគេ។

- ពួកឯងនៅទីនេះទេ! តើពួកឯងបានទៅណា? ពាក្យចចាមអារ៉ាមដ៏ឆ្កួតលីលាបំផុត...មានមនុស្សម្នាក់បាននិយាយថាពួកឯងត្រូវបានគេបណ្តេញចេញពីការបុកទង្គិចដោយឡានហោះមួយគ្រឿង។

- អឺ ពួកយើងមិនត្រូវបានគេបណ្តេញចេញនោះទេ- ហេរីអះអាងប្រាប់នាង។

- ពួកឯងនឹងមិនប្រាប់ខ្ញុំថាពួកឯងបានហោះហើរនៅទីនេះទេ មែនទេ?- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ ស្តាប់ទៅហាក់ដូចជាធ្ងន់ធ្ងរស្ទើរតែដូចសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយដែរ។

- កុំធ្វើដូចជាសាស្ត្រាចារ្យអី- រ៉ុននិយាយទាំងម៉ូម៉ៅ - ហើយប្រាប់ពួកយើងពីពាក្យសម្ងាត់ថ្មីមក។

- វាគឺ "បក្សីឈើ"- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយទាំងម៉ូរម៉ៅដែរ - ប៉ុន្តែកុំថាពិន្ទុនោះ...

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពាក្យសំដីរបស់នាងត្រូវបានកាត់ខ្លី នៅពេលរូបគំនូរនៃស្រីកន្ធាត់នោះបានបែរត្រលប់ក្រោយ ហើយមានសម្លេងទះដៃយ៉ាងខ្លាំងមួយភ្លាមៗនោះ។ វាមើលទៅហាក់ដូចជាថាក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រទាំងមូលនៅមិនទាន់ដេកនៅឡើយ ពួកគេបានរៀបចំបន្ទប់ឲ្យក្លាយជាបន្ទប់រាងរង្វង់មូលធម្មតា ហើយឈរនៅលើតុធំមួយ និងមានកៅអីភ្ញាក់ដៃបាក់បែកជាច្រើន ដែលកំពុងរង់ចាំពួកគេមកដល់។ ដៃជាច្រើនបានឈោងតាមប្រហោងរូបគំនូរដើម្បីទាញហេរី និងរ៉ុនចូលទៅក្នុង រួចទុកឲ្យហឺម៉ាយអូនីត្រូវតោងចូលក្រោយគេ។

- ពិតជាអស្ចារ្យមែន!- លី ចចដាន់បានស្រែក - រំភើបមែន! រឿងដ៏ថ្មីមួយ! បើកឡានហោះទៅបុកដើមវ៉ុមភីង វីឡូ មនុស្សម្នានឹងនិយាយពីរឿងនេះមិនតិចឆ្នាំទេ!

- ពួកឯងធ្វើបានល្អណាស់- សិស្សឆ្នាំទីប្រាំម្នាក់បាននិយាយ ដែលហេរីមិនដែលនិយាយជាមួយសោះ មនុស្សម្នាក់បានទះស្មាវាតិចៗពីក្រោយដូចជាវាទើបតែបានឈ្នះការរត់ម៉ារ៉ាតុងអ៊ីចឹង។ ហ្វ្រេដ និងចចបានវែកផ្លូវរបស់ពួកគេដើម្បីចូលទៅមុខហ្វូងមនុស្ស ហើយនិយាយព្រមគ្នាៈ

- ហេតុអ្វីបានជាពួកឯងមិនហៅពួកយើងឲ្យមកវិញ ហ្នាស?

រ៉ុនប្រែជាមុខក្រហម រួចសើចស្ងាញទាំងខ្មាសអៀន ប៉ុន្តែហេរីអាចឃើញមនុស្សម្នាក់ដែលមើលទៅហាក់មិនសប្បាយចិត្តទាល់តែសោះ។ ពើរស៊ីអាចមើលរំលងពីលើក្បាលពួកសិស្សឆ្នាំទីមួយដែលកំពុងសប្បាយរីករាយមួយចំនួន ហើយវាហាក់ដូចជាព្យាយាមចូលមកជិតបន្តិចដើម្បីស្តីបន្ទោសពួកគេ។ ហេរីបានកេះរ៉ុន នឹងកែងដៃត្រង់ឆ្អឹងជំនីរ ហើយបែរក្បាលទៅក្នុងទិសដៅរបស់ពើរស៊ី។ រ៉ុនបានដឹងពីមូលហេតុមួយរំពេច។

- ត្រូវឡើងទៅខាងលើហើយ...អស់កំលាំងបន្តិចហើយ- វានិយាយ ហើយពីរនាក់ក្នុងចំណោមពួកគេទាំងនោះចាប់ផ្តើមវែកផ្លូវសំដៅទៅទ្វារនៅផ្នែកមួយផ្សេងទៀតនៃបន្ទប់ដែលភ្ជាប់ទៅជណ្តើរកោង និងសយនដ្ឋាន។

- រាត្រីសួស្តី- ហេរីប្រាប់ទៅហឺម៉ាយអូនីវិញដែលកំពុងចងចិញ្ចើមដូចពើរស៊ីអំបាញ់មិញដែរ។

ពួកគេបានសម្រេចទៅកន្លែងផ្សេងពីបន្ទប់រួមនោះ ដោយនៅតែមានគេទះខ្នងពីក្រោយ ហើយបានទៅដល់មាត់ជណ្តើរ។ ពួកគេប្រញាប់ឡើងទៅ ទៅឲ្យដល់ខាងលើ ហើយចុងក្រោយពួកគេបានទៅដល់មាត់ទ្វារនៃសយនដ្ឋានចាស់របស់ពួកគេដែលឥឡូវមានផ្លាកសំគាល់មួយនៅលើនោះដោយនិយាយថាៈ "ឆ្នាំទី២"។ ពួកគេដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់រាងរង្វង់មូលដែលងាយស្រួលចំនាំដោយសាររូបបួនជ្រុងប្រាំសន្លឹកនៅទីនោះបិតនឹងជញ្ជាំងជាមួយនឹងកាំម្ញីពណ៌ក្រហម និងបង្អួចតូចខ្ពស់។ វ៉ាលីសរបស់ពួកគេត្រូវបាននាំយកឡើងមកឲ្យពួកគេ ហើយបានដាក់នៅចុងគ្រែរបស់ពួកគេ។

រ៉ុនញញឹមតិចៗដាក់ហេរីទាំងដែលធ្វើខុស។

- ខ្ញុំដឹងខ្ញុំមិនគួរសប្បាយរីករាយចំពោះរឿងនោះរឺអ្វីផ្សេងឡើយ ប៉ុន្តែ...

ទ្វារសយនដ្ឋាននោះបានបើកចំហ ហើយមានក្មេងប្រុសក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រឆ្នាំទីពីរផ្សេងទៀតបានចូលមកគឺ ស៊ីម្មុស ហ្វីនីហ្គេន ឌីន ថូម៉ាស និង នេវីល ឡុងបត់ថម។

- ពិតជាមិនគួរឲ្យជឿមែន!- ស៊ីម្មុសញញឹមយ៉ាងរីករាយ។

- ពិតជាឡូយមែន- ឪននិយាយ។
- គួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលណាស់- នេរីល និយាយយ៉ាងចាប់អារម្មណ៍។
ហើរីមិនអាចនិយាយអ្វីបានទេ។ វាក៏ញញឹមតិចៗដែរ។